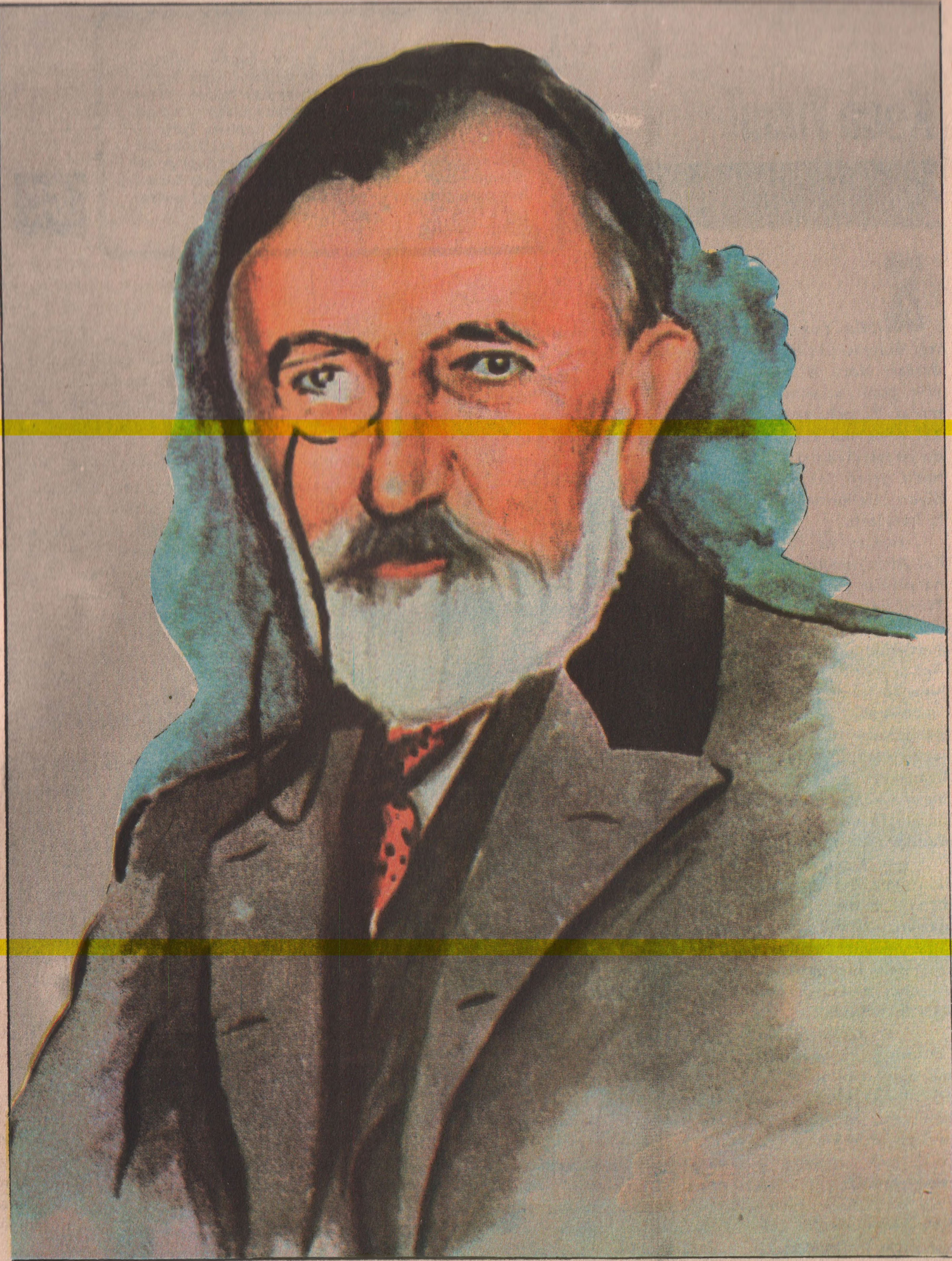

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

ABDÜLHAK HÂMİT TARHAN

Koca Yusuf

1857 - 1898

ÜNÜNÜ bütün dünyaya yayan büyük pehlivan. Şumnu'nun Karalar köyünde doğdu. Ufacık bir çocukken köyde danalarla boğuşmaya başladı, sonra kispeti ayağına geçirip güreşmeye koyuldu. Ünü önce Deliorman'ı, sonra Kırkpınar'ı kapladı. Türk güreşinin gelmiş geçmiş en büyük bir pehlivanı olarak ortaya çıktı. Avrupa ve Amerika'da yaptığı bütün güreşleri kazandı. Amerika'dan dönüşte bindiği vapurun batması sonucu öldü. Mezarı dahi yoktur.

64

KOCA Yusuf yalnız Türk güreşinde değil, güreş dünyasında dahi büyük bir zirvedir. Er meydanları Koca Yusuf'u, güreş tarihimizin en büyük pehlivanlarından biri olan ve 26 yıl Kırkpınar'ın Başpehlivanlığını elinden bırakmayan ünlü Kel Aliço'nun karşısında tanıdı ilk kez. 27'nci yılda da başpehlivanlığı rakipsiz alacağını umarak Kırkpınar'a gelen Kel Aliço burada «Başa güreşeceğim» diyen Deliormanlı Yusuf isminde körpe bir çocukla karşılaştı.

Herkes er meydanlarının pek yaman kurdu Kel Aliço'nun bu «Tüysüz kızan»ı, karşısına çıktığına pişman edeceğini umuyordu. Ancak Deliormanlı Yusuf öylesine yaman bir güreş çıkarıyordu ki, buna Kel Aliço da şaşırmış ve güreş âlemindeki meşhur gaddarlığını dahi ortaya koymaktan çekinmemişti. Ancak saatler uzayıp gittiği halde Aliço neticeyi lehine çeviremiyordu. Üstelik ilerlemiş bir yaşta bulunan ünlü pehlivanda yorgunluk alâmetleri başgöstermeye başlamış ve durumu tehlikeye düşmüştü. 26 yılın başpehlivanı Aliço'nun böyle toy bir pehlivana yenilerek güreş dünyasındaki tahtını kaybetmesine kimsenin içi râzı gelmiyordu. Havanın kararmasını fırsat bilenler güreşi yarıda bıraktırmak istediğinde Aliço'nun gür sesi er meydanını kapladı:

«— A be burası Kırkpınar'dır... Er meydanıdır buncağaz. Burada yenişene kadar güreş tutulur. Zift fıçıları, çıralar ne güne duruyor? Tutuşturun oncağazları... Pişmiş güreş bırakılır mı hiç?.. Bu kızancağıza yenilmek kaderimde varsa, bırakın yensin beni... Hem ben artık bu meydanlardan çekileceğim. Aliço'yu yenmek talihini bir daha bu Yusufcağaz nerede bulacak?..»

Aliço'nun bu sözleri Yusuf'u öylesine duygulandırmıştı ki, gözyaşlarını tutamadı ve büyük ustanın eline sarılıp öptükten sonra titrek bir sesle ona âdetâ yalvardı: «— Ustaların ustası, pehlivanların pehlivanı, koçyiğit ağam benim. Gel bırakalım şu güreşi. Sözlerinle yendin sen beni. Elimde ayağımda derman komadın. Bu söylediklerinden sonra ben seni tutamam gayri. İstersen sen tut beni, vur sırtımı yere...» Aliço da meydanı çevreleyen kalabalığı teşkil edenler gibi çok duygulanmıştı. Nerede ise ağlayacaktı. Deliormanlı Yusuf'un alnına sıcak bir bûse kondurdu: «— Bu meydan bundan sonra senindir artık. Senin gibi bir pehlivan ortaya çıktıktan sonra gözüm arkada kalmadan ayrılacağım buralardan. Ödül de, başpehlivanlık da senindir. İkisine de güle güle sahip ol, ikisi de sana helâl olsun oğul...» dedi.

Ve o günden sonra Türk güreşinde Koca Yusuf'un devri başladı. Er meydanlarında kasırgalar yaratıp rakip tanımayan bir kuvvet olarak ortaya çıkan ve yalnız cüssesinden ötürü değil, güreş değerinden ötürü de «Koca» sıfatını alan büyük Türk pehlivanı yenecek rakip bırakmadı. Bunu fırsat bilen açıkgöz organizatörler onu Avrupa'ya götürdüler.

Avrupa'dan sonra Amerika'da yaptığı bütün güreşleri de kazanan ve dünyanın en ünlü pehlivanlarını sıraya dizen Koca Yusuf'a Amerika'da milyoner bir kadın âşık olmuştu, bu kuvvet ilâhından çocuk sahibi olmak istiyordu. Yusuf bunu işittiği zaman «Ben buraya damızlık gelmedim» diye kükredi.

Avrupa ve Amerika'daki güreşlerinden 800 altın kazanmıştı Koca Yusuf. Bunları kemerine yerleştirip Fransız bandıralı «La Bourgogne» vapuru ile yurda dönerken, bindiği gemi Atlas Okyanusu'nda sis yüzünden İrlanda bandıralı «Cromartyshre» gemisiyle çarpıştı. 721 yolcunun bulunduğu «La Bourgogne» kaşla göz arasında sulara gömülüvermişti. Bu kez denizin içinde bir panik başlamıştı. Denize dökülenler, filikalara atlayıp canlarını kurtarmak istiyorlardı. Koca Yusuf da can havli ile bir filikanın kenarına yapışmıştı. Filikada bulunanlar, onun heybetli vücudu ile sandalı devirmesinden korktular. Önce yüzüne, kafasına kürekle vurmayı denediler. Fakat dev yapılı adamın çelik pençeleri sanki filikaya kilitlenmişti. Yarılan kafasından ve suratından akan kanlar posbıyıklarının üzerine doğru iniyordu. Onun bu hâli filikada bulunanlara daha büyük bir dehşet vermişti. İçlerinden canavar ruhlu birisi, filika içinde bulunan ipleri kesmek için kullanılan ufak bir baltayı kaptığı gibi o çelik pençelere vahşî bir ihtiras içinde rastgele indirmeye başladı. Bileklerinden kesilip kopan o çelik pençeler gevşedi ve Koca Yusuf'un o dev vücudu Atlantik Okyanusu'nun derinliklerine doğru gömülüp gitti...

Hayat Koleksiyonundan

KOCA YUSUF

Nene Hatun

1857 - 1955

TARİHİMİZE «93 Harbi» adıyle geçen Türk - Rus savaşında Erzurum'un Aziziye Tabyası'nda gösterdiği kahramanlıkla adını tarihe yazdıran Türk kadını. Erzurum'da doğdu, tam doksansekiz yıl orada yaşadı. Bir kahramanlık sembolü olarak tanındı ve anıldı. Ömrünün son demlerini «Üçüncü Ordu'nun annesi» olarak geçirdi. 1955 yılında «Yılın Annesi» seçildikten sonra, 22 Mayıs 1955 günü Erzurum'da zatürreeden vefat etti. Aziziye Şehitliğine gömüldü.

65

1877 yılı kasım ayının 7'sini 8'ine bağlayan gece, civarda bulunan iki Ermeni köyünden gizlice harekete geçen kalabalık bir çete, sinsi sinsi yaklaşıp Erzurum'un meşhur Aziziye Tabyası'na girmeyi başarmıştı. Türk - Rus harbinin kanlı ve karanlık günleriydi; tabyayı savunan bir avuç Türk askeri derin uykuda idi. Yataklarında bastırıldılar ve uykuda kılıçtan geçirildiler kahpece... Ve arkadan gelen Rus kuvvetleri de hiç bir mukavemet görmeksizin Aziziye Tabyası'na yerleştiler.

Bu kahpe baskından yaralı olarak kurtulan bir asker koşa koşa Erzurum'a varıp kara haberi yetiştirdi. Minarelerden sabah ezânı yerine «Moskof Aziziye'ye girdi!» sesleri yükselmeye başladı.

Bir anda bütün Erzurum duymuştu bu kara haberi. Ve bir anda bütün Erzurum şahlanıvermişti. Tüfeği olan tüfeğini kaptı, olmayan eline ne geçirdi ise; tırpan, kazma, kürek, sopayı alıp sokaklara döküldü. Erkekli kadınlı bütün Erzurum halkı Aziziye'ye doğru koşmaya başladı.

Şehrin kenar bir mahallesindeki mütevazı bir evde oturan tâze bir gelin vardı. Bir gün evvel ağabeyi Hasan cepheden ağır yaralı olarak eve getirilmiş ve birkaç saat önce bu tâze gelinin kolları arasında ruh teslim etmişti. Kocası cephede idi. Minarelerden yükselen «Moskof Aziziye'ye girdi» seslerine, seferber olup koşanların uğultuları karışıyordu. Tâze gelin, bu kara haberi duymuş gibi ağlamaya başlayan üç aylık bebeğini emzirip uyuttu. Usulca onu beşiğine bıraktı ve heyecan dolu bir sesle:

«— Seni bana Allah verdi, ben de seni Allah'a emanet ediyorum yavrum...» diye mırıldandı.

Sonra şehit kardeşinin döşeğine seğirtti. Ölüyü alnından öptü: «— Seni öldüreni öldüreceğim ben de...» dedi, kin dolu bir sesle.

Ve masanın üzerinden satırı kapmasıyle kapıdan dışarı fırlaması bir oldu. O da çılgınca Aziziye'ye doğru koşmakta olan kadınlı - erkekli, taşlı - sopalı kalabalığın arasına karıştı.

Bütün Erzurum, o Dadaşlar diyârı şahlanmıştı. Erzurum halkı bir sel gibi akıyordu canından aziz saydığı Aziziye Tabyası'na doğru..

Aziziye'ye yerleşmiş bulunan Moskof, tabyaya yaklaşmakta olanlara karşı yaylım ateşine geçince bir hayli Erzurumlu kırıldı. Onların kırılışını görmek ayakta kalabileni büsbütün şahlandırmış ve tabyanın demir kapılarına gülle gibi yüklenen kalabalık bir anda içeri doluvermişti. Demir kapılar bile dayanamamıştı bu olağanüstü imân karşısında.

Aziziye'de boğaz boğaza kanlı bir dövüştür başladı. Balta, tırpan, kazma ve sopası olmayan pençeleriyle Moskof'un gırtlağına yapışıyordu. O toplu tüfekli ordu, tam bir bozguna uğramıştı bu ilâhî şahlanış karşısında. Türk demeye dili dönmeyen Moskof askerleri Osmanlıyı da kısaltıp sâdece «Osman»a çevirmişlerdi. Başı dara gelen «Osman teslim» deyip canını kurtarmaya bakıyordu. Başka bir zaman olsaydı, Türk'ün merhameti galebe çalardı, belki. Fakat bu zaman başka zamanlardan çok farklıydı. Aziziye'nin dışında ve içinde kadınlı, ihtiyarlı çocuklu yüzlerce Erzurumlu kanlar içinde yatıyordu. Onlara ateş açanlar acımışlar mıydı?.. Ne «Osman»ı dinleyen oldu, ne de «Teslim»e kulak asan.. Tâze gelin de elinde satırı, karşısına çıkan Moskof'un kafasına, suratına indiriyordu. Şehit düşen ağabeysinin acısını, bin Moskof'u öldürse içinden atamazdı,..

2000'e yakın Moskof askeri öldürülmüş ve Aziziye kurtarılmıştı. Düşmanın geri kalan kısmı selâmeti atlarına atlayıp kaçmakta bulmuştu. Onları tâkip etmek için Erzurumlu'nun atı yok, fakat ne lâzım, ruhlar kanatlıdır. Kaçan atlıyı kovalayan yaya yine de onu yakalayıp haklamayı biliyordu.

Yaralılar arasında tâze gelin de vardı. Elinde satırı ile döğüşürken aldığı bir yaranın tesiriyle o da kanlar içinde yere yıkılmıştı. Fakat yaralı olarak baygın halde bulunduğu zaman dahi elindeki kanlı satırını sıkı sıkıya kavramış, bırakmıyordu hırs dolu pençelerinin arasından...

Adı Nene idi tâze gelinin. O günden sonra o da bütün Erzurum'un tanıyıp saydığı kişilerin arasına katıldı. Doksansekiz yıllık ömrü boyunca bütün Erzurumlulara Moskof'un Aziziye'de nasıl tepelenişini anlattı. Fakat kendinden birkaç kelime ile bahsetti. Ölümünden bir yıl önce kendisini ziyaret eden NATO Başkumandanı'na «Ben o zaman icâbeden şeyi yapmıştım. Bugün de icâp ederse ayni şeyi yaparım...» demiş ve Amerikalı generali kendine hayran bırakmıştı...

Tablo: Rahmi Pehlivanlı

NENE HATUN

Hüseyin Rahmi Gürpınar

1864 - 1944

HALK romancısı. İstanbul'da doğdu, yine burada öldü. Doğru dürüst bir okul eğitimi görmedi. Ama kendi kendini yetiştirdi. Memurluğa da girmedi. Kalemiyle hayatını kazandı. Yazarlığa 1887'de Ahmet Mithat'ın Tercüman-ı Hakikat gazetesinde başladı. Ölünceye kadar da roman, hikâye, oyun ve makale yazdı. Hüseyin Rahmi, birçok bakımdan Ahmet Mithat ve Ahmet Rasim'le bir üçlü meydana getirir, 80 yaşında öldü. Kabri Heybeliada'dadır.

HÜSEYİN Rahmi Gürpınar, bu soyadını bilerek almıştır. Çünkü, bir romanının önsözünde söylediği gibi kendisi için yazı yazmak, roman tasarlamak belki su içmekten bile kolaydı. Herhangi bir günlük polis olayı hemen kafasında şekillenir ve romancı bunu birkaç gün, bazan da birkaç saat içinde koskoca bir eser haline getirirdi.

Bu çalışma tarzının gayet tabiî sonucu, eserlerinin birlik ve bütünlükten yoksun olmasıdır. Tıpkı Ahmet Mithat gibi o da, bir yerde anlattığı olayı bırakır, o sıralarda okuduğu felsefeyle ilgili bir bahis üzerinde oldukça derinlemesine açıklamalara girişir, okuyucunun ne duyacağını, ne düşüneceğini hiç hesaba katmazdı. Bu yüzden, romanlarını derli toplu hâle getirebilmek için hemen yarısını çıkarıp atmak gerekir. Ama Atlas Kitabevi tarafından başlatılmış ve 1965'ten bu yana hemen tamamiyle bitmiş olan «Sadeleştirilmiş» eserlerinde bu yola gidilmemiş, yazarın yalnız bazı kelimeleri bugünün diline çevrilmekle yetinilmiştir.

Hüseyin Rahmi Gürpınar bir karakter romancısı değildir. Pek çevre romancısı da sayılmaz. Onun eserlerine hâkim olan özellik olay'dır. Olayları en tuhaf ve en garip olanlardan seçer. Mizah ve karikatür, insanları gülünçleştirme, onun eserlerinde belki en canlı noktayı meydana getirir. İkinci büyük özelliği de diyaloglarının hârikulâde tabiî oluşudur. Hemen her eserde işaret edildiği gibi, Hüseyin Rahmi, İstanbul'un kenar mahalle halkını, bilhassa kadınlarını, onlara mahsus konuşma tarzıyle mükemmel şekilde tespit etmiştir. Devrin züppelerini, şıpsevdilerini, alafranga heveslilerini, bilgisizlerini, ahlâksız ve yobazlarını eşsiz bir başarı içinde çizmiştir. Ancak bunlar, gerçek kişilerden, yani karakterlerden ziyade herkeste bulunan niteliklerin suni olarak derlenip toparlanmasından doğma, uydurma kişiler olmuştur.

Çevresine iyimser bir gözle bakan romancı, insanları mutlaka düzeltmeğe kararlıdır ve edebiyatın da görevinin bu olduğuna inanır. Bu sebeple de, okuyucuyu elinden geldiği kadar aydınlatmaya gayret eder. Roman, onun elinde, halkı oyalamak ve eğitmek için bir vasıtadır.

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın defalarca basılmış, filme çekilmiş, radyoya adapte olunmuş, hattâ piyes haline getirilmiş romanı çoktur. Bunlar içinde en tanınmışları şunlardır: Şık (1889), Mürebbiye (1899), Metres (1899), Nimetşinas (1901), Şıpsevdi (1911), Kuyrukluyıldız Altında Bir İzdivaç (1912), Gulyabani (1912), Hakka Sığındık (1919), Son Arzu (1922), Cehennemlik (1924), Kokotlar Mektebi (1928) v.s. Hikâye kitapları arasında en popüler olanı İki Hödüğün Seyahati (1933) dir.

Kendisi hakkında açılan bir dâvayı bile roman konusu yapacak kadar eseriyle günlük hayatını biraraya getiren Hüseyin Rahmi Gürpınar, insan içine fazla karışmayan, kırk yıla yakın oturduğu Heybeliada'daki köşkünde yaşayan, ama konularını bu yüzden İstanbul ve çevresinden seçen güleç yüzlü, zayıf, ortaya yakın boylu bir insandı. Yakınlarının verdiği bilgiye göre çocukluğu hep köşk ve konak kadınları arasında geçtiği için onlara ait cümle kuruluşlarını bütün özellikleriyle öğrenmişti.

1942'de ilk yazıları çıkalı elli yıl olmuş yazarlar için 1943 yılında yapılan jübile dolayısıyle Hakkı Tarık Us'un hazırladığı albüme o da el yazısını göndermişti. Hüseyin Rahmi'nin bu vesileyle gönderdiği yazı, dünyaya ne gözle baktığını güzel ifade eder: «Moda tarihinde kadın şapkaları hiç bir zaman bugünkü kadar maskara şekiller almamıştır. Hokkabaz Salamon'un baratası, soyları külâhı, maymun takkesi onlardan daha az gülünçtür. Her yumurta tavuk olaydı dünya geniş bir kümese dönerdi.»

Hüseyin Rahmi Gürpınar, 1936 - 1943 yılları arasında milletvekili olarak TBMM'ne girdi. Fakat, milletvekilliği ve politika ile uğraşmak, ona, yazarlıktaki hazzı vermemişti. Bunu, sırası geldikçe dostlarına söylerdi.

Seksen yaşında hayata gözlerini yuman ünlü romancı, hiç evlenmemişti. Bunun nedenini soranlara, «Evlilik çağında bulunduğu sıralarda, kendini durup dinlenmeden kalemine verdiğini» söyler ve «tam evlenmeyi düşünecek sırada da, bu çağın çoktan geçtiğini farkettiğini» ilâve ederdi.

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın kabri İstanbul'da Heybeliada'dadır. Ayrıca, Heybeliada iskelesinde, bir de büstü vardır.

Basın Sarayından

HÜSEYİN RAHMİ GÜRPINAR

Ahmet Rasim

1864 - 1927

ÜNLÜ yazar, gazeteci, şair ve besteci. İstanbul'da doğdu. Tahsilini Darüşşafaka Lisesi'nde yaptı. 1891 yılında Ahmet Mithat Efendi'nin teşvikiyle gazeteciliğe başladı. Türk basınının gelmiş geçmiş ve ünlü kalemlerinden biri olarak temayüz etti. «Şehir Mektupları» adını taşıyan dört ciltlik eseri ile yine dört ciltlik «Resimli ve Haritalı Osmanlı Tarihi» ölümsüz eserleri arasındadır. Aynı zamanda 65 kadar bestesi de vardır. 1927 yılında vefat etmiştir.

TÜRK edebiyatında da, Türk musikisinde de başlı başına bir zirve olan Ahmet Rasim'in 68 yıllık yaşantısı da en az eserleri kadar renklidir.

Ahmet Rasim, daha doğmadan evvel annesi Nevber Hanım'ı boşayan ve hiç bir vakit kendisini arayıp sormayan babası Kıbrıslı Bahaeddin Efendi'yi tanımak dahi istemedi, bu bakımdan onun adını asla anmadı bile. Buna karşılık anasına sonsuz bir sevgi ve saygı ile bağlandı. Zengin bir babanın çocuğu olmasına rağmen çocukluğu fakirlik içinde geçti. Anacığının söylediklerini ömür boyu unutmadı.

«— Bak Rasim'im, dünyada iki dalım var benim Biri sen, biri Yusuf. Fakat o babasının yanında. O zengin, bak ben fakirim. Oku, adam olmaya çalır yavrum. Ben de ölürsem sefil kalırsın yoksa...»

Ahmet Rasim, onbir yaşında iken Darüşşafaka Lisesi'ne girdi, anasının nasihatını daima aklında tutarak okudu, 1883 yılında birincilikle mektepten mezun oldu. Hayata memuriyet ile atıldı; Posta Telgraf Nezareti'nin Fen Kalemi'nde birbuçuk yıl çalıştıktan sonra ayrıldı. Kuvvetli bir kalemi vardı. Devrin üstadlarından Ahmet Mithat Efendi, büyük bir istidat gördüğü bu genci, çıkarmakta olduğu «Tercüman-ı Hakikat» gazetesine aldı. Ve böylece intisap ettiği basın hayatında bütün ömrünü tüketti.

Tatlı sohbeti ve güzel musikisi ile daima sofralara renk katardı. Bu yüzden öyle zamanlar olurdu ki; haftalar, hattâ aylarca evinde bir akşam yemeği yiyemediği olurdu. Böyle nâdir akşamlardan birinde evinde tam sofraya oturacağı sırada, devrin ricâlinden birinin uşağı kapıya dayanarak efendisinin kendisini beklediği haberini getirmişti. Ahmet Rasim'e büyük bir sevginin yanı sıra hudutsuz bir saygı ile de bağlı bulunan eşi, bu haber karşısında üzülmüş, fakat kocasına belli etmemeye çalışmıştı. Yalnız Rasim Bey sıkkın bir tavırla evinden çıkarken boynu bükük eşinin ağzından mırıltı hâlinde «Sakın geç kalma bey, erken gel» sözlerinin döküldüğünü işitmişti. Karısının bu hâli ve ağzından dökülen bu sözler onu öylesine etkilemişti ki, dâvetli bulunduğu konağa gidinceye kadar kulaklarında uğuldayan bu sözleri bir «kıtaya» döküvermişti:

Bu akşam gün batarken gel
Sakın geç kalma erken gel

O akşam sofrada devrin büyük bestekârlarından Tatyos Efendi de vardı. Yeni bir bestesine henüz güfte bulamamıştı. Ahmet Rasim Bey'in satırları, Tatyos Efendi'nin melodisiyle birleşti ve günümüze kadar olanca tâzeliği ile dillerde dolaşan ünlü şarkı ortaya çıkıverdi.

Cumhuriyetin ilânından sonra vükelâ ve ricâl konaklarının bol ahenkli sofraları da tarihe karışmıştı. Ahmet Rasim Bey, Bâbıâli'den kıt kanaat nafakasını çıkarmaya çalışıyordu ilerlemiş yaşına rağmen.

Bir gün Ankara'ya gitti. Orada, mebus olan eski bir ahbabına rastladı. Milletvekili dostu «— Hayrola üstat, senin Ankara'da ne işin var bakalım?..» diye sorduğu zaman. Ahmet Rasim, kelebek gözlüklerinin altından muhatabına şöyle bir bakıp lâkayt bir şekilde «— Ekmekler dört köşe değil de yuvarlak çıktığı için geldim buralara kadar...» cevabını verdi. Milletvekili ahbabı bir şey anlamamıştı onun bu sözlerinden, Rasim Bey bunu gâyet iyi anladığından ilâve etti «Fırından ekmek almak istedim, elimden düştü, başladı yuvarlanmaya, ben de düştüm peşine, böylece buraya kadar geldik işte...» Muhatabı yine bir şey anlamamıştı bu sözlerden. O akşam tesadüfen Atatürk'ün yemeğine dâvetli idi; sofrada Rasim Bey'in bu sözlerinden bahsettiği zaman Büyük Atatürk birden yerinden doğruluverdi: «— Bu memleketin kültürüne bunca yıldır hizmet eden Ahmet Rasim gibi bir insan, sana ekmek aramak için geldiğini söyler de nasıl anlayamazsın...» diye söylendi. Ve derhal Ahmet Rasim'in bulunması için emir verdi. Ankara'nın bütün otelleri arandı o gece ve Rasim Bey bulundu, Çankaya'ya getirildi. Büyük Atatürk sofrada hemen yanıbaşındaki yere buyur etti onu, iltifatlarda bulunduktan sonra: «— Rasim Bey, önümüzdeki seçimlerde İstanbul'dan namzetliğinizi koymanızı istiyoruz, kabul eder misiniz?» diye sordu. Ahmet Rasim pek mütehassis olmuştu. Bu teklifi memnuniyetle kabul etti ve «— Paşam, şimdi daha iyi anladım ki, ekmek hakikaten arslanın ağzında imiş...» dedi. Bu sözler de Ata'nın ayrıca pek hoşuna gitmişti...

Ahmet Rasim, arkasında 140'ı aşkın eser ve 65 beste ile bunlar gibi ölümsüz bir isim bırakarak 22 Eylül 1927'de Heybeliada'daki evinde vefat etti.

Basın Sarayından

AHMET RASİM

Halit Ziya Uşaklıgil

1869 - 1945

HİKÂYE, roman ve makale yazarı. İstanbul'da doğdu ve burada öldü. Öğrenimine İstanbul'da başladı, babasının işi dolayısıyle İzmir'de bir papaz okulunda devam etti. Sonra orada Fransızca öğretmenliğine, tercüme yapmağa, gazeteciliğe başladı. 1893'te Reji İdaresi'ne başkâtip olarak İstanbul'a geldi ve Servet-i Fünun dergisine roman yazdı. Saraya kâtip olarak girdi. Darülfunun'da Batı Edebiyatı okuttu. 1945 yılında vefat etmiştir.

68

HALİT ZİYA UŞAKLIGİL, Türk romancılığının ilk ve büyük üstadıdır. İstanbul'da, Eyüp'te dünyaya gelen Halit Ziya, çocukluğunu İstanbul'da ve İzmir'de geçirdi. Babası, tüccardan Halil Efendi'nin çok titiz davranmasıyla, iyi bir öğrenim gören Halit Ziya, 25 yaşındayken edebiyata merak sardı. Bir yandan batı edebiyatını çok iyi incelemiş olması, bir yandan eski Türk yazarları hakkında geniş bilgi sahibi olması, kısa zamanda ünlü eserler vermesini sağladı.

Uşşakizade Ailesinin adını yurt içinde ve yurt dışında duyurmuş bir mensubu olarak, Halit Ziya, daima yüksek çevrelerde yaşamış ve toplum olaylarını yakından gözlemekle beraber fikir hayatını tercih ederek aktif politikaya hiç karışmamış gerçek bir edebiyatçıdır. Her konuyu merak etmekle, «Sanskrit edebiyatı» tarihinden «Gebelik ve doğum»a kadar çeşitli kitaplar tercüme etmekle beraber kişiliği uslûp sahibi bir romancı olarak tanınır.

Halit Ziya Uşaklıgil, nesir dilimizde önce cümle yapısını değişik ve kıvrak bir hale getirmek üzere Fransız dili gramerini örnek almış ve çok başarılı olmuştur. Bunu yaparken sadeleşmeye gideceğine Arapça ve Farsça çeşitli tamlama şekilleriyle, benzetme ve istiarelerle aksine, dilini ağdalaştırmıştır.

Servet-i Fünun dergisi çevresinde toplanan romancıların lideri olarak bilinir. Roman tekniğinde Porust ve Goncourt gibi, Paul Bourget gibi Fransız tahlilcilerini örnek aldığından, konuları yerli bile olsa yine de bir kapalı çevre romancısı olmakla suçlanmıştır. Bununla beraber, teknik bakımdan kompozisyonu en mükemmel, en sağlam ve en dengeli eserleri o vermiştir. Romanlarına ister istemez kendi hayatından parçalar da katmıştır. Meselâ İstanbul'a geldiği zaman yerleştiği Yeşilköy'deki evine piyano aldığından ve kendisi de piyano çaldığından, birçok hikâye ve romanında, kişileri piyano çalar.

Uşaklıgil, çok muntazam konuşan ve gayet kolay yazan bir sanatçıdır. Kendi dediğine göre, «Yazı yazmak için herhangi bir kâğıt ve kalemden başka âlete ihtiyacı» yoktu. Dirseğini dayayacak bir yer bulur bulmaz hemen yazardı. Sabah veya akşam olması, yazıhane, kütüphane karşısı, kâğıdın düzgün oluşu, ilham ve benzeri şartlar aramaz, yazdığını da bir daha gözden geçirmezdi. Buna rağmen, nasıl uzun uzun, dolambaçlı ve ağdalı, ama çok düzgün bir dille konuşuyorsa, aynen konuştuğu gibi de yazardı. Halit Ziya Uşaklıgil'in «Sanatlı uslûbu» aslında sanatlı düşünmekten ileri geliyordu, nitekim konuşması bunu ispatlardı.

Halit Ziya Uşaklıgil, gerçekleri gören bir sanatçıydı. 1910 yılında bir gün Recaizade Ekrem Bey'le yolda karşılaştı. «Üstad Ekrem» kendisine:

— Fecr-i Âti (Geleceğin gündoğusu) adı altında toplanan gençleri izliyor musunuz? diye sordu.

— Evet, dedi Halit Ziya.

— Lisanları çok güzel ve elbette sizinkinden daha güzel, daha düzgün.

Halit Ziya buna da «Evet, öyle» diyerek cevap verdi. Daha sonraları, o topluluktaki yazarların daha sade, daha güzel yazdıklarını da görmüştü. Çünkü, her yeni topluluğun bir öncekinden daha iyi olmaya doğru gideceğine, edebiyatta ilerlemenin böyle olacağına inanan, sosyoloji hakkında derin bilgisi olan bir insandı. «Otuz şu kadar yıl içinde yazdığım şeylere dönüp bakarken bunları hep ayrı ayrı zamanlarda ayrı ayrı adamların yazıları gibi görüyorum ve elbette ben bugün yazı yazarken Mai ve Siyah'ın, Aşk-ı Memnû'un müellifi değilim» diyen sanatçı, 1930'dan sonra oturup bu romanlarını kendi eliyle sadeleştirmiş ve günün diline indirerek yeni birer eser halinde yayınlatmıştır. Ama bunu yaparken, bazılarının sandığı gibi sadece yabancı kelimelerin yerine Türkçelerini koymağa kalkmamış, cümle yapısını koruyacak, yani uslûbunun özelliğine zarar vermeyecek bir sadeliğe ulaşmıştı.

Halit Ziya'nın hikâye ve romanlarındaki kişiler İstanbul'un zengin sınıfından, gazeteci çevresinden, ya da fakir mahalle halkı ve çalışan insanlar arasından seçilmiştir.

Halit Ziya, romanlarında seçtiği kişileri, âdeta bir fotoğraf objektifi gibi ortaya koyar, etraflıca tanıtır, müphem hiçbir taraf bırakmazdı. Olayların geçtiği yerlerde, mahallî havaya da çok dikkat eder, herşeyi, teferruatına kadar titizlikle anlatmak başarısını gösterirdi. Türk romancılığı, gerçi Halit Ziya'dan önce Namık Kemal ve Ahmet Mithat Efendi ile başlamışsa da, gerçek roman anlayışıyla ona, Türk romancılığının babası demek gerekir.

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

HALİT ZIYA UŞAKLIGİL

Tevfik Fikret

1870 - 1915

SERVET-İ Fünun devrinin en güçlü şairi. İstanbul'da doğdu ve burada öldü. Aksaray'da ilköğrenimini yaptıktan sonra Galatasaray Sultanisi'ne girdi ve burayı birincilikle bitirdi. Birkaç yıl memurluktan sonra bu okula önce öğretmen, sonra müdür oldu. Çok titiz ve dürüst bir insan olduğu için Maarif Nazırı Emrullah Efendiyle geçinemeyip istifa etti. Robert Kolej'deki dersiyle yetindi. Rumelihisarı'nda «Aşiyan» adını verdiği evinde öldü.

69

TEVFİK Fikret Aksaray'daki evlerinde, daha çocukluğunda kılıç çekip minderleri delik deşik etmekten hoşlanan didişken bir insandı. Bu didişkenliği zamanla çekingenliğe dönüşmüş ve ahlâk prensiplerinden zerresini feda etmektense her şeyden elini, eteğini çekmeyi tercih etmiştir. Bununla beraber döneklik eden yakın arkadaşlarına olsun, prensiplerine aykırı emirler veren üstlerine olsun en ağır mektupları yazacak kadar cesaretlidir. Fikret, devrinde fazilet ve ahlâk örneği, temizlik ve titizlik hastası olarak şöhret yapmıştır.

Müdürlükten ayrıldıktan sonra, alacağı olan aylıklarını, artık ayrılmış olduğu gerekçesiyle kendisine gönderdikleri zaman ilk sorduğu: «Bütün arkadaşlar maaşlarını aldılar mı» olmuştur. O devirde aylıklar düzenli verilmezdi. Okuldan gelen adam: «Hayır» deyince, pek de parasız olduğu halde maaşlarını kabul etmemiş, geri göndermişti.

Hiç bir zaman haklının hakkını verdirmemezlik etmemiş, zayıfı ezdirmemiş, davranışlarıyle öğrencilerine örnek olmuştur. O istifa ettikten sonra öğrencilerin ayaklanması bundandır.

Fikret, toplum ahlâkı bakımından iyi bir nesil yetiştirmek için çok çalışmıştır. Rousseau pedagojisine bağlı olarak Çamlıca'da bir ilkokul kurmayı düşünmüş, ama parasızlıktan gerçekleştirememiştir. «Şermin» orası için yazılmış deneysel eğitim şiirleridir. Buna karşılık İsveç'e elektrik mühendisi olsun diye yolladığı oğlu Halûk, bir daha dönmemiş, din değiştirmiş ve yakın yıllarda bir papaz olarak Birleşik Amerika'da ölmüştür.

Tevfik Fikret, şiire erken başladı. Temiz bir dili vardı. Fakat, babası Urfa Mutasarrıfı Hüseyin Efendi, Beyrut'tan geçen bir Türk diplomatı oğlunu methedince: «Sormayın» demişti, «O kadar istedim ama Tevfik bir türlü adam olamadı. İşittim ki şair olmuş». Babasına oğlunun değerini kabul ettirmek güç olmamış ama, adam hayretler içinde kalmıştı. Her ay, Fikret'e dokuz altın gönderirdi. Koca şair de maaşına ekleyerek bu parayla geçinmeğe çalışırdı.

Fikret, meşrutiyet taraflısıydı. Yıldız Camii'ndeki bomba hâdisesi üzerine Abdülhamit hakkında «Bir lâhza-i teehhur (Bir anlık gecikme)» şiirini yazmıştır. Birkaç kere tevkif edilmiş, fakat şöhretinden korkularak kendisine bir kötülük yapılamamıştır.

Şiirlerinde toplum hayatına dönük görünür. Balıkçılar, sarhoşlar, aile şiirleri dışında her konuyu işlemiş, çok güzel tabiat tasvirleri yapmış, ama aşktan pek az bahsetmiştir, Çünkü, görgüsü itibariyle iyi bir aile babası olarak yetişmiştir. Günahkâr aşkı tanımamıştır. Hüseyin Cahit gibi politikaya atılan arkadaşları Tanin gazetesini çıkarınca önce onlara yazı yardımı yapmışsa da gazetenin ve İttihat ve Terakki'nin siyasetini beğenmediği için bundan vazgeçmiştir.

Tevfik Fikret'in dili, gerçekten çok temiz bir İstanbul Türkçesidir. Servet-i Fünun edebi okulunun gereği olarak Farsça tamlamalar çoktur, ama bunlar zevkle seçilmiştir. Şiirde konuşma uslûbunu ustalıkla denemiş, kıvrak ve cümle yapısı bakımından sade yazmıştır. «Tarih-i Kadim» (İlkçağ tarihi) adlı uzun şiiri Mehmet Akif'le arasının açılmasına yol açmıştı. Gerçekte Müslüman bir şair olmakla beraber, Fikret, dinini Akif tarzında anlamıyordu ve batılılaşmadan yanaydı. Tartışma uzun sürmüş ve şairi üzmüştü.

Tevfik Fikret, aynı zamanda ressamdı. Recaizade'nin ölen oğlu için yazdığı «Nijat Ekrem»i «art - nouveau» uslûbunda resimlemiş, kendi kitapları için de dekoratif resimler yapmıştır. Ayrıca yağlıboya resimleri bugün Aşiyan Müzesi'ndedir. Mizah yanı olan şair, zengin kafiye meraklısı şair İsmail Safa sürgünde ölünce şu beyti söylemişti:

Lâz idi önce, dönüp kürd oldu
İllet-i kafiyeden mürd oldu

Büyük Şair Tevfik Fikret, Rumelihisarı'ndaki evine «Aşiyan» yâni «Yuva» adını vermişti. Buradan, Boğaz'ın mavi sularını, karşı yakanın doyulmaz güzelliklerini seyrederken, bambaşka bir ilham bulduğunu söylerdi.

1915'te, henüz 45 yaşındayken hastalanarak işte bu evde hayata veda etti. Ölüm haberi, bütün İstanbul'da elim bir haber olarak yayıldı. Arkasından, öğrencileri günlerce göz yaşı döktüler.

Geride bıraktığı eserleri arasında «Rübâb-ı Şikeste», yâni «Kırık Saz», «Halûk'un Defteri» ve çocuk şiirlerini ihtiva eden «Şermin»i, en ünlü olanlarıdır.

Galatasaray Lisesinden

TEVFİK FİKRET

Mehmet Akif Ersoy

1873 - 1936

ŞAİR ve makaleci. İstanbul'da doğdu, burada öldü. İlk tahsilini Fatih Rüştiyesi'nde, orta öğrenimini Mülkiye'nin idadi (lise) kısmında, yüksek öğrenimini de yatılı olarak Halkalı Sivil Baytar Okulu'nda yaptı. Baytarlıkla Edirne'ye gönderildiyse de sonra İstanbul'a gelerek edebiyat öğretmenliğine başladı. Bir ara Darülfünun'da edebiyat dersleri verdi. Anadolu Kurtuluş Savaşı'na katıldı. Cumhuriyetten sonra İstiklâl Marşı'nı yazdı. 1936'da öldü.

MEHMET Akif'in asıl adı Ragıyf'ti. Bir çeşit ekmek demek olan bu Arapça kelime, harfleri «Ebced» sayılarına vurulunca onun doğum tarihini gösteriyordu ama, babasından başka kimse bu adı kullanmadı.

4 yaşında okumaya başlayan, orta öğrenimi sırasında hâfız olan, Farsça'yı bir hocadan, Fransızca'yı da kendi kendine öğrenen Akif, daha Baytar Okulu'ndayken şiir yazıyordu. İlk şiiri «Kur'ân'a hitâb»dır ve 1895'te Resimli Gazete'de çıkmıştır.

Mehmet Akif, heyecanlı, hareketli, pehlivan yapılı, güreş seven, taş atmayı, spor haline getirmiş bir adamdı. Uzun zaman yürüyebilmesi, Anadolu'ya geçtiği sırada araç bulamayınca köyden köye yaya gidebilmesini sağlamıştır. İkinci Meşrutiyet'ten sonra bir ara İttihat ve Terakki genel merkezinde akşamları Arapça dersleri vermişti. Ama Ziya Gökalp'ın milliyetçi fikirlerini benimseyemediğinden bu işi bırakmak zorunda kaldı. Ona göre milliyetçi fikirler, bölücüydü. Önemli olan, toplumları birleştirici bir temeli yaymaktı ki bu da ancak din olabilirdi. Bu sebeple, Eşref Edip'in çıkardığı «Sırat-ı Müstakim»de yazmağa başladı. Daha sonra kendisi Sebilürreşâd'ı çıkardı. Akif'in bu siyasî düşüncelerinde Mısırlı bilgin Muhammed Abdûh'un açık tesiri vardır.

Ancak, Mehmet Akif'teki din anlayışı o zaman çok yaygın olan yobazların softaca din anlayışından farklıdır. O, İslâmiyetin ilk devirlerindeki saf ahlâk prensiplerine gidilmesini istiyordu. Onun anladığı tevekkül, halk arasında yaygın olan her şeyi miskince Allah'tan beklemek değil, aksine çalışmaktı.

Akif, bu fikirlerini makale ve şiirleriyle yayıyordu. Ama cumhuriyet ilân edilip de hükümet lâyiklik prensibini kabul edince, ülküsünün çöktüğünü gördü. Küstü ve Mısır'a giderek orada yaşamayı tercih etti. Gerçekçi yirminci yüzyıl, Akif'in Ortaçağ düşüncesine bağlı, insan topluluklarını din inancı altında toplayarak yönetme ilkesiyle çelişki halindeydi.

Şair olarak Akif'in «Konuşma diliyle vezinli sözler» yazdığını görürüz. Aruz vezniyle yazılmış olan birçok eseri, Nasrullah Camii'nde verdiği ahlâk vaazından farklı değildir. Çünkü Akif de şiiri toplumun yararına bir araç sayanlardandır. Bununla beraber, din heyecanını konu olarak aldığı zaman «Mesih Paşa İmamı», «İstiklâl Marşı», «Çanakkale Şehitleri» gibi pek çok eserinde coşkun ve mistik bir lirizm görülür.

Akif'in şiirleri, genellikle hikâye plânı üzerinde yazılmıştır. Bunlar ya «Küfe», «Hasır», «Hasta»da olduğu gibi kısadır, ya da «Süleymaniye Kürsüsünde», «Fatih Kürsüsünde» olduğu gibi iç içe geçerek uzar gider. Tevfik Fikret'teki en kaba konuyu bile şairce görme eğilimi onda mevcut değildi. Bu bakımdan Akif, gözlem gücü fazla olan bir gerçekçi roman yazarı gibi davranır. Şirazlı Hafız Sadi'nin çok tesirinde kalmış, ondan pek çok tercüme yapmış, ayrıca Kur'an'daki önemli âyetleri şerheden, yorumlayan manzumeler meydana getirmiştir.

Millî Eğitim Bakanlığı, 1921'de bir İstiklâl Marşı yarışması açmıştı. Buna herkes katıldığı halde Akif'in katılmamış olması dikkati çekti. Kendisine yakın arkadaşları sebebini sordular. Kazanırsa ödül kabul edemeyeceğini bildirdi. Bu şart kabul edildi ve Akif şiirini gönderdi. Aynı yıl mart ayının birinci toplantısında Millî Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi (Tanrıöver), kürsüye gelerek İstiklâl Marşı'nı okudu. Mehmetçiğin aziz ruhuna ithafını taşıyan şiir üç kere tekrarlatıldı. Üçünde de ayakta dinlendi ve alkışlandı. 12 mart toplantısında, Akif'in şiiri Millî Marş'ın sözleri olarak kabul edildi. Şair, eserini millete malettiği için Safahat'a almadı...

Mehmet Akif'in İstiklâl Marşı şiiri, ünlü bestecilerimizden Osman Zeki Üngör tarafından bestelendi. İlk çalındığı zaman, büyük heyecanla karşılandı ve millî marş olarak kabul edildi.

Büyük şair, 1925'te Kahire'ye gitti. Orada, Kahire Üniversitesi'nde Türk Edebiyatı Kürsüsü'nün başına geçti. Onbir yıl orada kaldı ve ölümüne yakın günlerde İstanbul'a geldi ve 27 Aralık 1936'da hayata gözlerini yumdu. Edirnekapı Şehitliği'nde toprağa verildi. Her yıl büyük ihtifallerle anılan millî şairimiz, millî marşımız çalındıkça hatırlanacaktır.

Mehmet Akif'in şiirlerinin toplandığı Safahat, yedi ciltti. Her cilt, bir kitap özelliğini taşır. Bunlar sırayla «Safahat», «Süleymaniye Kürsüsü'nde», «Hakk'ın Sesleri», «Fatih Kürsüsü'nde», «Hatıralar», «Asım» ve «Gölgeler»dir. Şair, sonradan bunları «Safahat» adı altında 7 ciltlik tek kitapta toplamıştır.

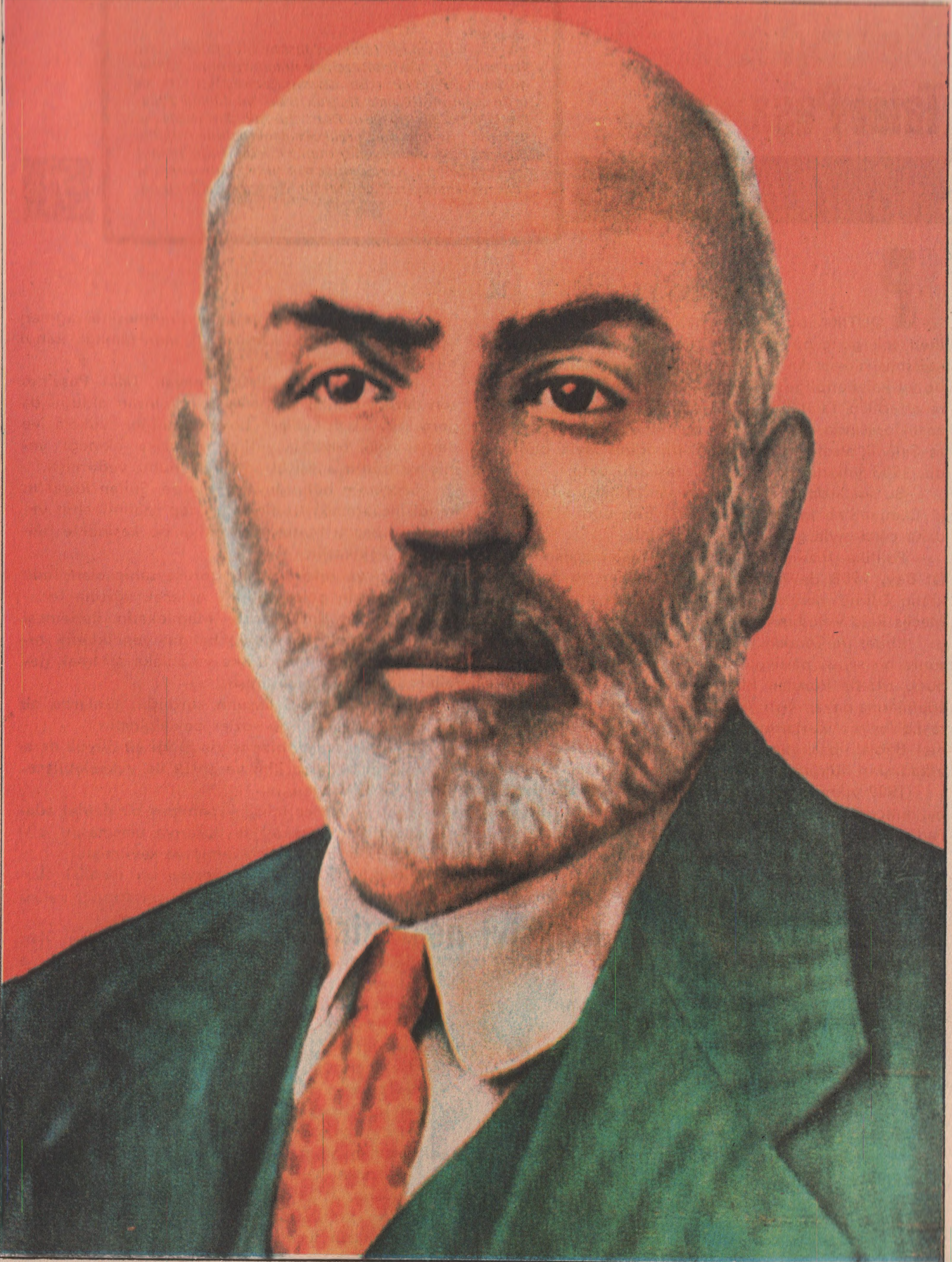

Hayat Koleksiyonundan

MEHMET AKİF ERSOY

Talât Paşa

1874 - 1921

MEŞRUTİYET inkılâbı kahramanlarından biri, İttihat ve Terakki devrinin son sadrâzamıdır. Edirne'de doğdu. Fakir bir ailenin çocuğu idi. İlk ve orta tahsilini Edirne'de yaptı. İki yıl kadar Fransız Alyans Okulu'na devam ederek Fransızcasını ilerletti. Selânik'teki Hukuk Mektebinde okudu. Edirne Posta İdaresinde memuriyete atıldı. İttihat ve Terakki'nin kuruluşuyla sivrildi. Sadrazamlığa kadar yükseldi. 1921 yılında da Berlin'de öldürüldü.

POLİTİKA hayatına Posta İdaresi'nde memur iken çok genç bir yaşta atılmıştı. Ancak politikaya karışmış olması kendisine pek pahalıya mal olmuş, üç yıl kalebendliğe mahkûm edilmişti. İki sene sonra affedilen Talât Bey, 1898 yılında Selânik ile Manastır arasında seyyar posta memurluğu yaptı, sonra Selânik Posta Müdürlüğü kâtipliğine tâyin olundu. 1903 yılında ayni idarede başkâtip oldu.

Bu sıralarda gizli olarak çalışan İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne intisap eden Talât Bey bunun meydana çıkmasıyle görevinden azledildi.

Politika yüzünden başına hayli işler açılan Talât Bey, 1908 devriminden sonra İttihat ve Terakki'nin Edirne mebusu olarak Parlâmentoya girdi ve Meclis Reis Vekilliğine getirildi.

İttihat ve Terakki, İkinci Meşrutiyetin ilânından sonra bir siyasî parti gibi taazzuv edememiş bulunduğu cihetle kurulan hükûmetler yine eski devlet adamlarına dayanmıştı. Ancak Balkan Harbinden sonra Edirne'nin kurtarılması bahane edilerek tertiplenen Bâbıâlî baskınından sonradır ki Talât Paşa ve arkadaşları hükûmette görev almaya başlamışlardı.

1909 yılında Enver Bey, Bâbıâli'de yaptığı darbe neticesi Sadrâzamdan istifânâmesini alıp saraya Padişaha götürmüş, Talât Bey de orada kalarak bütün vilâyetlere, Dahiliye Vekili imzasını kullanarak telgraflar göndermiş, iktidar değişikliğini bildirmişti. Sadrâzam Mahmut Şevket Paşa'nın bir suikast sonucu vurularak öldürülmesi üzerine kurulan yeni kabineye Dahiliye Nâzırı olarak giren Talât Paşa daha sonra Posta ve Telgraf Nâzırlığına getirildi. Mecliste İttihat ve Terakki'nin reisliğine de seçilen Talât Paşa daha sonra tekrar Dahiliye Vekili oldu.

Osmanlı İmparatorluğunun Birinci Dünya Savaşına katılmasında Enver ve Cemal Paşalar ile birlikte Talât Paşa'nın da büyük rolü olmuş ve harbe katılmamız ile bunun doğurduğu büyük felâketin bütün sorumluluğu bu üç kişiye yüklenmişti.

İttihat ve Terakki'nin merkez binasında kendisine sadrâzamlık teklif edildiği zaman arkadaşlarına samimiyetle söylediği şu sözler pek meşhurdur:

— «Doğrusu ben kendime güvenemiyorum. Sadrâzamlık kolay bir iş değil. Bu yer için daha liyâkatli birini bulalım arkadaşlar.»

Talât Paşa'nın bu yoldaki direnmesine rağmen arkadaşlarının ısrarı karşısında sadrâzamlığı kabul ettiği bilinir.

Mevki ve para hırsı olmayan Talât Paşa'nın son derece dürüst ve namuslu bir insan olduğu da gerçektir. Savaş yılları boyunca diğer vükelâ ve devlet ricâli francala yerken o vesika ekmeği yemiş ve bütün ailesi efradına da bunu yedirmişti.

Sadrâzam bulunduğu günlerde, Sultan Reşat'ın kendisine armağan ettiği altın cep saatini rehin vererek ay başını bununla getirdiği de kesinlikle bilinen bir hakikattir.

İlerici ve reformcu bir görüşe sahip olan Talât Paşa, geçmişin geleneklerini, gelecek uğruna fedaya her zaman için hazırdı. Memleketin ilerlemesi için ferden olgunlaşmak ve batının yeniliklerini tereddütsüz kabul etmek, ilme ve ahlâka sarılmak gerekeceğine daima inanmıştı.

Birinci Dünya Savaşının sürdüğü günlerde bir kongrede söylediği şu sözler pek ilginçtir:

— «Bu savaşın bize telkin ettiği en büyük ders, bir milletin bilhassa ilim ve ahlâk ile yükselebileceği kanaati olmuştur...»

Belki yeterince tahsil yapabilmiş bir devlet adamı değildi ama zekâsıyle başarıya ulaşmasını bilmiş, dürüstlüğü ile de tanınmış ve sevilmişti.

Sevimli, faal ve vatanperver bir idealist olan Talât Paşa Fransızca ve Rumca konuşur, Arapça ve İngilizceden de anlardı.

Mütarekeden sonra İttihat ve Terakki'nin ileri gelenleri yurt dışına kaçarken Talât Paşa da Berlin'e gitti ve orada yerleşti.

15 mart 1921 günü Berlin'de dolaşırken sokakta Tayliryan adında bir Ermeni komitecinin kurşunlarına hedef oldu ve kanlar içinde yuvarlandığı kaldırımlar üzerinde son nefesini verdi...

Vefatından sonra en ufak bir serveti dahi çıkmayan Talât Paşa'nın büyük bir maddî sıkıntı içinde yaşadığı anlaşıldı. Koskoca Osmanlı İmparatorluğunu Almanya'nın yanında savaşa sokmasına rağmen, kendisini vuran Ermeni komitecisini Alman hâkimleri beraat ettirdiler. Bu da «İttihat ve Terakki»nin son sadrâzamı olan Talât Paşa'nın talihinin bir diğer hazin tecellisi olmuştu şüphesiz...